

המכרית

ספר בסדרת שיימלס

ישאלה

"לוהט עד חורף
ופמניסטי עד מאוד"
Publishers Weekly
(starred review)

רוזי דאנן

השאלה

רוזי דאנן

מאנגלית: ענת הודיה צימט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

רוזי דאנן
השותף

Rosie Danan

THE ROOMMATE

The Roommate © 2020 by Rosie Danan
Readers Guide copyright © 2020 by Rosie Danan
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: שרון שלו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7029-73-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

למייקה בנסון.

בזכותך הדמויות שלי זוכות לאהבה שמגיעה להן.

פירק ראשון

כשגבר חלומותיה העביר יד על פניו הנאות להפליא ואמר, "אני חייב להגיד לך משהו, ואני לא רוצה שתתחרפני," קלרה ויטון שקלה לראשונה את האפשרות המבהילה שבחור עלול לזרוק אותה בלי שזכתה לצאת איתו בכלל.

היא הביטה בזעם במבשם האוויר בניחוח אננס שהיה תלוי על המראה הפנימית בג'יפ רנגלר של אוורט בלום וקיללה את אבות אבותיה המרושעים.

אף על פי שסיפרה לחברות של אימה בגריניץ' שהיא "בוחנת הזדמנויות קריירה חדשות", היא חצתה את המדינה כי האמינה במידת מה שיש לה סיכוי לזכות בליבו של אוורט אחרי ארבע-עשרה שנות ערגה.

"השכרתי את החדר שלי לקיץ," אמר אוורט בקול שהיה עדין ותקיף גם יחד, כפי שמישהו אולי היה מודה בפני ילד שסנטה לא קיים.

"אתה... השכרת את החדר שלך?" התשובה של קלרה הגיעה לאט, ההבנה מחלחלת לתוכה עם כל הברה. "את החדר שהצעת לי לפני שבועיים?" אם הוא לא היה נוהג, ואימה לא הייתה מכריחה אותה בגיל ההתבגרות ללמוד בעל פה את כללי הנימוס של אמילי פוסט, ייתכן שהייתה מתנפלת עליו.

היא הפרה את חוזה השכירות של הדירה שלה במנהטן, השאירה

מאחור את חבריה ומשפחתה, ויתרה על התמחות כאוצרת בגוגנהיים. והכול... לשווא?

הצלילה הזאת לביש מזל בוודאי יכולה לזכות בשיא המהירות היבשתית, אפילו בהשוואה לסקנדלים האחרים שפקדו את משפחת ויטון לאורך הדורות.

הרקלים שעל פניהם חלפו לאורך הכביש המהיר לעגו לה, כאילו סימלו את הסוף הטוב ההוליוודי שחמק מבין אצבעותיה.

היא אפילו עוד לא פרקה את המזוודות שלה... בייגל שאכלה בשדה התעופה וטרם עוכל עדיין צף אי שם מתחת לסרעפת שלה. איך אוורט כבר נפרד ממנה?

"לא, היי חכי, לא. לא השכרתי את החדר שלך." החיוך העצל שאפיין אותו – אותו חיוך שבו התאהבה ברגע שמשפחתו עברה לגור בשכנות אליהם לפני שנים – חזר למקומו. "השכרתי את החדר הראשי. הלהקה קיבלה הצעה לצאת לסיבוב הופעות בדקה האחרונה. לא משהו מסעיר מדי, אבל אנחנו נופיע באזור סנטה פה כמופע חימום של להקת בלוז עם סאונד מגניב מטורף, וטרנט קנה רכב מסחרי פסיכי כדי להוביל את הציוד..."

דבריו, שנאמרו כלאחר יד, החזירו אותה ישירות לתיכון. אחרי שמעמדו החברתי הרקיע שחקים בכיתה י', כמה פעמים אוורט ביטל תוכניות איתה לטובת חזרות של הלהקה? כמה פעמים מאז הוא הסתכל מעבר לכתפה במקום לתוך עיניה כשניסתה לדבר איתו?

אף אחד לא יאמין שהיא הוציאה שני תארים מתקדמים במוסדות להשכלה גבוהה יוקרתיים רק כדי לגלות בסוף שהיא כזאת טיפשה.

"מי שכר את החדר?" קלרה קטעה את התיאור המפורט של פגושי הווינטג' של הרכב המסחרי של סיבוב ההופעות.

"מה? אה, החדר. אל תדאגי. הוא בחור סופר נחמד. ג'וש משהו. מצאתי אותו באינטרנט לפני כמה ימים. רגוע מאוד." הוא נופף בידו לכיוונה. "הוא ימצא חן בעינייך."

היא עצמה עיניים כדי שהוא לא יראה אותן מתגלגלות לעבר חלון השמש בגג הג'יפ. לא משנה כמה פעמים היא שאלה את עצמה עד

כמה תרחיק לכת כדי לזכות סוף-סוף בחיבה של אוורט בלום, היא אף פעם לא דמיינה מצב כזה.

הוא פנה לרחוב שהתהדר במעבר חצייה בכל צבעי הקשת. "תקשיבי, אני אוריד אותך בבית ואתן לך את המפתחות שלי והכול, אבל אחר כך אני חייב לצאת. ביום שישי אנחנו אמורים להיות בניו מקסיקו." שרידי ההתנצלות האחרונים דעכו יחד עם המילים שלו. קלרה התכוננה באצבעותיו, האצבעות שדמיינה תכופות מלטפות את שיערה בעדינות, מחדשות את התיפוף העצבני שלהן על ההגה. היא חיפשה זכר לחבר הילדות הטוב שלה מתחת להתנהגות המרוחקת אבל לא מצאה.

כאב בער מתחת לעצם החזה שלה. אי שם בשושלת ויטון הרגיו בן משפחה כלשהו את הגורל, וכך נגזר על צאצאיו המקוללים לשלם את המחיר. זה היה ההסבר היחיד לכך שבפעם האחת והיחידה שקלרה העזה לקפוץ למים, היא נחתה על הבטן.

היא נשמה עמוק אל ריאותיה. חייבת להיות דרך להציל את המצב.

"כמה זמן תיעדר?" אם היה דבר אחד שהיא למדה ממשפחתה חסרת המזל, זה היה בקרת נזקים.

"קשה להגיד." אוורט עצר את הג'יפ ליד בית חווה בסגנון ספרדי שהיה זקוק נואשות לשכבת צבע חדשה. "לפחות שלושה חודשים. יש לנו סיבוב הופעות עד סוף אוגוסט."

"אתה בטוח שאתה לא יכול לחכות כמה ימים לפני שתעזוב?" היא שנאה את נימת ההפצרה שהסתננה אל שאלתה. "אני לא מכירה אף אחד אחר בלום אנג'לס."

פנים מהעבר, מטושטשות מבעד לעדשת הזיכרון של נערה מתבגרת, הבזיקו במוחה לפני שהיא הדפה אותן. "אין לי עדיין עבודה כאן. אפילו מכונית אין לי." היא ניסתה לצחוק, להקליל את האווירה, אבל הקול יצא רטנוני.

אוורט כיוון את מצחו. "אני מצטער, סי. אני יודע שהבטחתי לעזור לך להתמקם, אבל זו הזדמנות ענקית בשביל הלהקה. את מבינה,

נכון?" הוא לחץ את ידה. "תראי, זה לא חייב לשנות את התוכנית שהייתה לנו. כל מה שאמרתי לך בטלפון עדיין נכון. המעבר הזה, קליפורניה, ההתרחקות מההשפעה של אימא שלך... כל זה יהיה טוב בשבילך."

הוא הושיט את ידו לכיף בתנועה ישנה ומוכרת. כאילו הם חזרו לביתה וחרשו לפסיכומטרי בחדרה. היא נענתה בלית ברירה לבקשה האילמת.

"לוס אנג'לס היא חופשת קיץ מהחיים האמיתיים. תירגעו ותבלי. אחזור לפני שתרגישי."

לבלות? היא רצתה לצרוח. בילויים היו מותרות שמיועדים לאנשים שיש להם פחות מה להפסיד, אבל כמו דורות קודמים של נשות ויטון, קלרה הסתפקה בזעם פנימי כבוש במקום בעימות.

אם חברה הייתה מספרת לה לפני שבוע שהיא מתכננת לעבור לצד השני של המדינה ולוותר על חיים טובים משל רוב האנשים בשביל צ'אנס עם בחור – גם אם הבחור נאה במיוחד – קלרה הייתה משקיעה מאמצים משמעותיים כדי לנסות להניא אותה מהרעיון. זה מטורף, אולי הייתה אומרת. תמיד קל יותר כשמדובר במישהו אחר. אף אחד בגריניץ' לא נאלץ לשאת בהשלכות של דחפים פזיזים כמו הוויטונים. לרוע המזל, כמו שוויסקי מתחזק ככל שהוא מתיישן בחבית, כך גם אהבה לא ממומשת מתחזקת עם הזמן.

אוורט הוציא את התיקים שלה מחלקו האחורי של הרנג'לר וחיבק אותה – חיבוק חזק ומהיר מכדי שיספק נחמה רבה. "אני אתקשר אלייך מהדרך בעוד כמה ימים כדי לוודא שהתמקמת." הוא התעסק במחזיק המפתחות שלו.

קלרה בהתה בידה בניתוק כשהוא דחף לתוכה את פיסת המתכת הקטנה. הדחף הקדמוני הטיפשי לברוח זמזם מתחת לעורה. היו לה שתי אפשרויות. היא יכלה להזמין מונית, לקנות כרטיס לטיסה הבאה חזרה ל-JFK ולנסות לבנות מחדש את חייה הקודמים, חלק אחר חלק.

או שהיא יכלה להישאר.

להישאר בעיר הזאת שהיא לא הכירה, לגור עם גבר שמעולם לא פגשה, בלי עבודה או חברים, בלי ההשפעה שהייתה לשם המשפחה שלה בחוף המזרחי.

טורי הרכילות בגריניץ' היו מזילים ריר לנוכח החרפה שלה. היא כבר יכלה לראות בעיני רוחה את הכותרת. *חסודה? כבר לא – קלרה ויטון עברה לגור עם גבר זר.*

לא הפעם. היא זקפה את כתפיה, החליקה את חולצתה והעבירה את לשונה על שיניה כדי לסלק כתמי שפתון. יש רק הזדמנות אחת ליצור רושם ראשוני.

הפעימות הכבדות מהסטריאו ברכב של אוורט הלמו באוזניה כשהוא יצא מהחניה, אך קלרה לא הסתובבה כדי לראות את המכונת שלו מתרחקת.

צבע התקלף מהדלת הדהויה כשהיא לחצה את כף ידה כנגדה. לעזאזל. טורי הרכילות יחגגו על הסיפור הזה.

קלרה חישלה את עצמה ונכנסה לביתה החדש כפי שחיילים נכנסים לשטח אויב: בפסיעות קלות, עיניה ממפות את השטח, מרפקיה צמודים לגופה.

שטיח קטיפתי עמעם את קול סנדלי העקב שלה כשהיא סקרה את הסלון. בלי משקפיים ורודים המושפעים מעשר שנות תאוה מודחקת, מצב החלל היה בהחלט בכי רע.

היא העבירה קצה אצבע על שכבת אבק שכיסתה כוננית ספרים בפינה. ריח של ריקבון נישא מקופסאות האוכל הקנוי הפזורות על שולחן הקפה. קלרה ניסתה לנשום דרך הפה.

משהו התפצח תחת כף רגלה. היא הרימה את עקבה וזיהתה שרידים של חטיף צ'יפס.

למרות הצחנה והבלגן, הבית הקטן שידר נעימות בסגנון רטרו, שהייתה מנוגדת לחלוטין לבית הקולוניאלי רחב הידיים של משפחתה בקונטיקט ולדירה הרחוסה שהיא שכרה בקרבת הקמפוס, במורנינגסייד הייטס, בבניין ללא מעלית.

הטפט הדהוי הקרין קסם קיטשי, נלחם על החיבה שלה, אבל היא

לא הצליחה להתנער מהמשקל המוחץ של אכזבתה. קלרה ניגבה את מושב הספה לפני שהתיישבה.

"אז ככה זה להידפק באמת."

"אני שומע את זה הרבה," אמר קול נמוך מאחוריה.

קלרה זינקה על רגליה כה מהר עד שמעדה. "אוי... אממ... שלום." היא מיהרה לעמוד מאחורי המזוודה המסיבית שלה המצוידת בגלגלים וכך הציבה מגן של עשרים ושניים קילוגרם בינה ובין האיש שעמד בפתח שבין המטבח לסלון.

הוא נשען על מסגרת הדלת. "אני מקווה שאת לא שודדת אותי?" כשקלרה כיווצה את מצחה בכלכול, הוא הצביע על הלבוש שלה. היא הנמיכה את סנטרה וסקרה את חולצת הגולף השחורה נטולת השרוולים ואת ג'ינס הסקיני התואם שהיא בחרה ללבוש בבוקר. כשהייתה בשנות העשרים שלה, היא החליפה את דוגמת הפפיטה והמעוינים של צעירותה בארון מלא בפריטי לבוש בסיסיים חדגוניים מחויטים לעילא. לרוע המזל, נראה שבגדים שחורים, שכניו יורק נחשבו למרזים ושיקיים, היו הלבוש המועדף על פורצים בלוס אנג'לס. "אה... לא." קלרה משכה בצווארון שלה ושמחה בדיעבד שלמרות ההשפלה שבמצב, היא תיקנה את האיפור שלה בשירותים הזעירים של המטוס בזמן שאחד הנוסעים הלם על הדלת. "אני קלרה ויטון," אמרה כשהשתיקה התארכה.

"ג'וש." הוא צמצם את המרחק ביניהם והושיט יד ללחיצה. "נעים

מאוד."

כשידיהם נפגשו, היא כחנה את ציפורניו כאינדיקציה להרגלי ההיגיינה האישית שלו. נקיות ומטופחות. תודה לאל.

אחרי חמש שניות זקף ג'וש גבה וקלרה הרפתה מידו בחיוך ביישני. למרות גובהו המרשים והעובדה שכתפיו מילאו את רוב מסגרת הדלת, הוא לא הלחץ אותה. בגדיו הקמוטים והרעמה הסבוכה של תלתלים בלונדיניים ארוכים מדי רמזו שהוא זה עתה התגלגל מהמיטה. גבות כהות מרשימות היו אמורות לשוות לו מראה זועף, אבל שאר תווי פניו עמדו בפרץ מול הקדרות.

הוא היה חמוד אבל לא בדיוק נאה. לא כמו אוורט, שגם אחרי כל השנים האלו היא עדיין גמגמה בנוכחותו. קלרה שמחה על החסד הקטן הזה מצד היקום. היא תמיד התקשתה לדבר עם גברים נאים. "נעים מאוד," חזרה אחריה והוסיפה כלאחר מחשבה, "בבקשה אל תרצח אותי או תאנוס אותי."

"סגור." הוא הרים את ידיו בתנועה של חוסר ישע. "אז... אני מניח שאנחנו גרים יחד?"

"לבינתיים." לפחות עד שהיא תהגה תוכנית חלופית. ג'וש הציץ לעבר חדר הרחצה דרך הדלת הפתוחה. "איפה אוורט? הוא לא נשאר כדי לעזור לך להתמקם?" הכתפיים של קלרה זחלו לעבר אוזניה. "הלהקה הייתה חייבת לצאת מייד לדרך."

"די מטורף, הא? שהם הוזמנו לסיבוב הופעות בדקה התשעים?" "כן." היא התאמצה להרחיק את המרירות מקולה. "מדהים." "אבל לי זה טוב. הייתי המום מהמחיר הנמוך שאוורט ביקש בשביל מקום כזה נחמד."

קלרה החליטה לא לציין שאוורט ירש את הבית מסבו, בלי שום חובות, וקרוב לוודאי הסכום שגבה נועד רק לכסות את המיסים. היא עיסתה את רקותיה בניסיון להדוף כאב ראש מפלצתי. היא לא ידעה אם הוא נבע מלחץ, מג'ט-לג או מחלומות גוססים. ככל ששהותה בבית הזו התארכה, כך הסיוט נעשה אמיתי יותר. היא חזרה להתיישב על הספה כשראייתה היטשטשה.

"היי, את בסדר?" השותף החדש שלה ניגש לכרוע מולה, כפי שמבוגרים עושים כשהם רוצים לדבר עם ילדים קטנים. קלרה הסיטה את מבטה מירכיו שמתחו את תפרי הג'ינס שלו.

תפזורת נמשים כיסתה את גשר אפו. היא התמקדה בנמש שבמרכז האף ודיברה אליו. "אני בסדר. רק מהרהרת בהשלכות של קללה משפחתית רב־דורית. תעמיד פנים שאני לא כאן."

אפשר היה לצפות שעשרות שנים של כסף ישן וחינוך טוב תחת השגחה קפדנית יסלקו את הנטייה הידועה לשמצה של הוויטונים

להתנהגות הרסנית, אבל אם המאסר הטרי של אחיה, אוליבר, העיד על משהו, ככל שהשושלת שלהם הסתעפה, כך החמירו ההשלכות של הטעויות ההתנהגותיות שלהם.

בהשוואה לאחרים, יש לה מזל שהיא מצאה את עצמה רק עם בית ישן ולב שבור.

ג'וש כיווץ את מצחו. "אממ, אם את אומרת. אה, היי, חכי כאן רגע."

כאילו שהיה לה לאן ללכת.

"אני חושב שיש לי משהו שיכול לעזור." הוא פסע אל המטבח וכעבור רגע חזר ודחף לידיה פחית בירה קרה. "מצטער שאין לי משהו חזק יותר."

קלרה לא הייתה חובבת בירה. אך בשלב הנוכחי זה לא יכול היה להזיק. היא הסירה את הלשונית ולקחה שלוק גדול. "איכס." למה גברים התעקשו להעמיד פנים שבירה זה טעים? היא שמטה את ראשה בין ברכיה ויישמה שיטה של נשימות עמוקות שקלטה פעם כשהתלוותה אל בת דודתה לשיעור למאז.

"היי... אה... את לא עומדת להקיא, נכון?"

קבס עלה בגרונה מההצעה. הבחור הזה הביא אותה תועלת כמו כל גבר אחר שהכירה. "אולי אתה יכול להגיד משהו מרגיע?" אחרי כמה רגעים הוא נשף. "התאים בגוף שלך נהרסים ומתחלפים כל שבע שנים."

קלרה הזדקפה לאט במושבה. "נו טוב" – היא חשקה שפתיים – "לפחות ניסית. תודה," אמרה בביטול.

"קראתי את זה במגזין במרפאת שיניים." הוא חיך אליה רפות. "חשבתי שזה די נחמד. לדעתי זה אומר שלא משנה כמה אנחנו מפשלים, בסוף אנחנו יכולים לפתוח דף חדש."

"אז אתה אומר לי שבעוד שבע שנים אני אשכח את העובדה שעקרתי את כל החיים שלי ועברתי לצד השני של המדינה כי בחור שאפילו לא חבר שלי עודד אותי, ואני מצטטת, 'ללכת בעקבות האושר'?"

"טוב. מבחינה מדעית, כן."

היו לו עיניים נחמדות. גדולות וחומות, אבל לא חסרות חיות. הן נראו חמימות, כאילו הן התבשלו ארוכות על להבה גלויה. *חמוד אבל לא נאה*, הזכירה לעצמה.

"נו, טוב. למען האמת, ציפיתי לפרטים בנאליים על העבודה שלך, אבל זה לא רע בתור הדבר הראשון שעולה לך בראש." היא ניגבה את פיה בידה והושיטה לו בחזרה את הבירה.

"משום מה, אני לא חושב שירגיע אותך לשמוע על העבודה שלי." הוא לגם לגימה ארוכה מהפחית הזנוחה שלה.

כנראה זה ענה על השאלה אם ג'וש הוא שותף כזה שיאכל את השאריות שלה. "אתה לא קברן, נכון?"

הוא נענע בראשו. "אני עובד בתעשיית הבידור."

כמוכן. קלרה מייד איבדה עניין. רק זה חסר לה, שאיזה קולנוען-בשאיפה יבקש ממנה לקרוא את התסריט שלו.

ג'וש סקר אותה במבט בוטה. "את לא מה שציפיתי." *זה הדדי, חבר*.

היא ציפתה לגור עם אוורט. היא דמיינה את שניהם מבשלים יחד ארוחות ערב, כתפיהם מתחככות בזמן העבודה זה לצד זו. היא דמיינה אותם צופים בסרטי פעולה עמוק אל תוך הלילה כמו בגיל שלוש-עשרה, רק שהפעם במקום ספות נפרדות, הם יתכרבלו יחד תחת שמירה משותפת עם כוסות יין.

הבית הזה היה אמור לשמש תפאורה לסיפור האהבה שלהם. אוורט היה אמור לכתוב שיר במושב החלון שהוא בהשראת הנשיקה הראשונה שלהם.

תחת זאת, היא צריכה לחלוק שירותים עם זר.

קלרה נעמדה וניערה מעליה את משאלותיה הלא ממומשות. "למה אתה מתכוון?"

"אני מופתע שבחורה כמוך –" הוא החווה על מזוודת הלואי ויטון

שלה – "יורדת לעם עם שותף במקום כזה."

קלרה אספה את שיערה הכהה מעבר לכתף אחת והחליקה אותו.

"קיבלתי את המזורדה במתנה מסכתא שלי." היא השפילה עיניים אל השטיח. "לקחתי את החדר כי אני בין עבודות כרגע." השקר היה חמוץ על לשונה והיא מיהרה לסטות בחזרה אל שטח האמת. "אני מכירה את אוורט מילדות. כשסיימתי את הלימודים לפני כמה שבועות, הוא הציע לי את החדר הפנוי שלו."

"אה. בוגרת אוניברסיטה, הא? מה למדת?"

"לאחרונה השלמתי את הדוקטורט שלי בהיסטוריה של האומנות," אמרה בכל התעוזה שהצליחה לגייס. בתור ילדה, היא חלמה להיות אומנית בעצמה, אך בסופו של דבר הבינה שאומנות מצריכה ממנה לחשוף חלקים בעצמה שהיא העדיפה להשאיר חבויים – התקוות והפחדים שלה, התשוקות והערגות שלה. ניתוח יצירות ואוצרות אפשרו לה לשמור על ריחוק קל מהאומנות, והלימודים האריכו את מסלול היציאה אל הבגרות.

ג'וש גיחך. "זה מין תואר מיוחד שמחלקים רק לאנשים עשירים?" קלרה חשקה שיניים כה חזק עד ששמעה קול נפץ. "בוא נצמצם בקשקשת הבין־אישית, בסדר?"

היא הרימה את התיק שלה, פשפשה בתוכו אחר רשימת המעבר שלה ומצאה אותה קבורה תחת כרית הטיסה שלה וערכת העזרה הראשונה. קלרה הרכיבה את המסמך בן ששת העמודים וכללה בו את כל השאלות וההנחיות שעליה לחפש כדי לדעת אם בית חדש עומד בסטנדרטים בלוס אנג'לס. האחיזה במסמך הקלה קצת על נשימתה.

היא הרימה את מבטה וגילתה שג'וש לא עזב. "בבקשה, אל תיקח ללב, אבל למען האמת, רק עכשיו אוורט אמר לי שהוא חייב לצאת מהעיר, ואל תיפגע, אני בטוחה שאתה כנראה נחמד, אבל זה – היא החוותה על המרחב ביניהם – "יוצא קצת מגבולות אזור הנוחות שלי." "היי, גם משלי." הוא הניח יד על ליבו. "את יודעת, צפיתי בהרבה סרטי טלוויזיה. את נראית בדיוק כמו אשת החברה הקטנטונת והלחוצה שמתחרפנת וצובעת את הקירות בדם תרנגולים. איך אני יכול לדעת שאני בטוח מפנייך?"

קלרה הבליטה את אגנה ולטשה עיניים בגבר שמולה, שהתנשא

לגובה של יותר ממטר ושמונים. החולצה המרופטת שלו, שהתהדרה בתמונת וינטג' של דבי הארי, בקושי הסוותה את חזהו השרירי ואת כתפיו הרחבות. "אתה באמת חושש ממני?"

עיניו צנחו אל רשימת המעבר שבידה. "אוי אלוהים. זה מנוילן?" הוא נראה ממש משועשע.

"אימא שלי קנתה לי מכשיר בחג המולד הקודם," אמרה לו בהתגוננות כשהוא לקח ממנה את המסמך לבחינה נוספת. "זה מונע כתמים."

הוא הטח את ראשו לאחור וצחק. רעם קולני ללא כל רמז ללעג. "לוודא שיש לחץ מים שווה בכל הברזים," קרא מהדף. "זה גדול. כתבת את זה בעצמך?"

"קליפורניה ידועה בנטייה שלה לשריפות יער. חשוב לתעד את התנאים לפני המעבר כהכנה לקראת תביעת ביטוח אפשרית. נזקי העשן לכרם –"

הוא הוסיף לצחוק בעליצות שהייתה בעיניה מוגזמת במקצת. קלרה חטפה ממנו את הדף. "אולי כדאי שנקבע כמה כללים?" עיניו של ג'וש נצצו. "כמו בלי מסיכות בימי לימודים?" "אתה צודק. כללים נשמע קצת אגרסיבי. חשבתי על משהו כמו קווים מנחים למגורים משותפים הרמוניים. עדיף שנפיק מהמצב הגרוע את המרב."

ג'וש התיישר. "כמובן. אבל אני חושש שאת תצטרכי לקבוע את הכלל הראשון. אני לא מנוסה."

"טוב, למשל, אוורט ציין לפני כמה זמן שהמנעול של דלת השירותים מקולקל. עד שנתקן אותו, אני מציעה שנאמץ אסטרטגיה של שלוש דפיקות." "למה שלוש?"

"דפיקה אחת או שתיים יהיה קל לפספס..." היא דיברה אל שולחן הקפה החבוט. "אם תהיה במקלחת, למשל."

"טוב, זה משהו שבהחלט לא נרצה." היא הרימה את מבטה וגילתה שכל גופו השתנה עם התעקלות

שפתיו. שיערותיה סמרו על אף אחר הצוהריים הנעים של חודש יוני. ג'וש ניחן במגנטיות כלשהי שהיא לא הבחינה בה קודם. אפילו כשניגשה לעמוד מאחורי הספה והציבה מחסום פיזי ביניהם, גופה זמזם תתקרכי, תתקרכי, תתקרכי.

"היי, תקשיבי. את לא צריכה לשמור על תומתך מפניי, בסדר?" ג'וש שמט את הקסם שלו כמו מישהו שנפטר מז'קט. הוא כנראה שם לב שהאנרגיה ביניהם הפכה משובכה למשהו בשרני יותר.

"אני תפוס, כך שאין לך מה לדאוג. אני אישאר כאן רק עד שאצליח לשכנע את האקסית שלי להרשות לי לחזור הביתה. היא אגוז קשה לפיצוח, אבל אני בטוח שאצליח להתיש אותה תוך שבוע-שבועיים, ואז אצא לך מהווריד לתמיד." הוא בישר לה את החדשות בטון העדין המתורגל של מישהו שרגיל לעורר תקוות באנשים ונזהר לאכזב אותם בעדינות.

"אה, אמרה קלרה, ואז ירדה לסוף דעתו. "לא." היא שילבה את ידיה באיקס. הוא לא הבין אותה. מתברר. היא רצתה את אוורט. אהבה אותו מאז ומתמיד. היא בכלל לא הכירה את הבחור הזה עם הג'ינס הקרוע והשיער הפרוע משינה. "ברור שלא. לא חשבת שתוצה ל..." היא החוותה בידה על גופה והוציאה את לשונה בסלידה.

עיניו עקבו אחר המסלול שהיא התוותה. "רגע. לא התכוונתי להגיד שלא הייתי רוצה, בנסיבות אחרות. את מאוד..." הוא החזיק את ידיו לפני החזה שלו כאילו הוא בודק את המשקל של זוג מלונים בשלים מאוד.

קלרה פערה עיניים.

"אוי אלוהים. אני לא מאמין שעשיתי את זה. אני מצטער. התכוונתי רק שאת... אממ... איך להגיד את זה בצורה מכובדת..." הוא הרים שוב את ידיו.

דם הציף את פניה. "הבנתי."

"כן. מצטער. שוב." הוא ניער את כל גופו כמו כלב רטוב. "חוצץ מזה, הייתי בטוח שאת ואוורט זוג. מהדיבור שלו עלייך בהחלט נשמע שיש לכם היסטוריה."

כשאהובה הוזכר, החבורות הדהויות שעל ליבה פרחו מחדש ופעמו. היא לא ידעה עד כמה לשתף בלי להיראות פתטית. לה ולאורט בהחלט הייתה היסטוריה, גם אם החלק הרומנטי היה חדר-צדדי.

משהו במנח הגבות הרציני של ג'וש עורר בקלרה את הרושם שהוא מסוגל להתמודד עם תיאור עמוק יותר מהגרסה המיופייפת של עברה עם אוורט – עמוק יותר מסיפורי המעשיות שסיפרה לחבריה ולמשפחתה במזרח, כדי שהם לא ישפטו אותה או ידאגו מהחלטתה החפוזה לקום ולעזוב.

משום מה, היא מצאה את עצמה שופכת את ליבה בפני הזר המרושל הזה. "אוורט ואני גדלנו יחד. על אף שחינו בחופים שונים כמעט עשר שנים, שמרנו על קשר באמצעות שיחות טלפון וביקורים. אני לא יודעת אם אתה מכיר אותנו בכלל, אבל הוא מתוק וחכם ומצחיק –"

"והוא עודד אותך לעזוב הכול ולעבור לכאן, רק כדי לזנוח אותך בהזדמנות הראשונה שהייתה לך?" ג'וש זקף גבה.

קלרה פסעה לאחור. האמת כואבת. "זה לא בדיוק מה שקרה. אני יודעת איך זה נראה." היא הנמיכה את קולה כי הייתה נבוכה מעוצמת קולה המתגברת. "אבל כשאורט התקשר לפני כמה שבועות ותיאר את החיים בלוס אנג'לס, את כל השקיעות ואוויר האוקיינוס ואנשים שלא צריכים להשתמש במגיני פה בגלל חריקת שיניים מלחץ..."

גומה הופיעה בלחיו השמאלית של ג'וש.

"אני יודעת שזה נשמע טיפשי, אבל זה נראה לי כמו סימן או משהו. הרגשתי שזו ההזדמנות שלי. לאהבה, להרפתקה, לחיים מאושרים, לכל מה שהולמרק מוכרים."

"נראה אם הבנתי אותך נכון. את, אישה שהכינה רשימת מעבר מנוילנת, החלטת החלטה גורלית על סמך סימן מעורפל מהיקום?"
קלרה משכה בכתפיה. "אף פעם לא עשית משהו טיפשי כדי להרשים מישהו שמוצא חן בעיניך?"

ג'וש צנח על הספה, השעין את כפות רגליו על שולחן הקפה ושיכל אותן בקרסוליים. "לא. אף פעם לא."
"אני חושבת שאתה מתכוון להגיד 'עדיין לא'." קלרה אחזה בידיות של המזוודות הנגררות שלה. "אז איזה חדר שלי?"

פריקת

למחרת בבוקר קלרה מצאה את עצמה מוקפת בים החפצים שלה. היא כיסתה את רוב הרצפה בחדרה החדש, וכעת עמדה על כיסא העץ של המכתבה וניסתה להחליט איפה להתחיל.

פריקת התיקים הייתה אמורה לגרום לה להרגיש טוב יותר. שייכת יותר. היא קראה את זה במחקר על הסתגלות של בני אדם לסביבות חדשות.

אבל היא כבר עברה על חצי מזוודה מלאה במזכרות שרצתה לחלוק עם אוורט, וכעת הן נחו לפניו במלוא תפארת נעוריהן הדהויה, והזיכרונות הטיחו בבטנה אגרופים בזה אחר זה.

מעל הבגדים שלה היו פזורות רצועות מסולסלות של תמונות מתאי צילום, קופסת הקרטון השקועה מהניסיון העלוב להכין משחק קופסה משלהם בכיתה ז', אפילו שקית עם סגירה הרמטית שהכילה את הבייגלים המקומיים האהובים עליהם – שהוקפאו מבעוד מועד. הכול הכאיב לה. קלרה שמטה את סנטרה אל חזה.

דפיקה יחידה נשמעה על הדלת שמאחוריה.

"אפשר להיכנס." הכאוס על השטיח שיקף את הכאוס שנוצר

בחייה. כמה פואטי.

"איך מתקדמת הפריקה?" ג'וש הציע לה ספל סדוק מלא בקפה

מהביל.

קלרה הצלה על עיניה בידה והסתובבה, אבל לא לפני שקיבלה

אישור חזותי לכך שפס השיער מתחת לטבור של ג'וש תאם את הגבות החומות הכהות שלו ולא את התלתלים הבלונדיניים שלראשו. "מה לעזאזל אתה עושה?"

"כל הזמן שמעתי אנחות קטנות ועצובות מהמסדרון. חשבת שקפה אולי יעודד אותך." הוא בחן את מקום עמידתה הגבוהה. "עלית על הכיסא כדי לברוח מעכביש?"

קלרה ירדה בזהירות מהכיסא. "אתה לא לבוש מספיק." היא עצמה עיניים, אבל השרירים הרזים של חזהו החשוף הוטבעו ברשתיות שלה.

"למה את מתכוונת?"

"לא ראית את רשימת הכללים שהשחלתי מתחת לדלת שלך אתמול בלילה?" אחרי ארוחת הערב היא בילתה שעה וחצי בכתיבת הוראות על דף שורות. היא אפילו השאירה מקום לחתימות של שניהם.

"חשבתי שאמרת שאלה קווים מנחים?"

"הם באמת קווים מנחים." היא ניסתה להחדיר סבלנות לקולה. "והקווים המנחים אומרים שכל הצדדים חייבים ללבוש לפחות שלושה פריטי לבוש כשהם מסתובבים בחלל הציבורי של הבית ו/או בזמן אינטראקציה ישירה עם שותף ו/או אורחים אחרים."

ג'וש השפיל מבט אל כפות רגליו היחפות. "מה עם גרביים?"

"מה זאת אומרת, 'מה עם גרביים'?"

"הם נחשבים לפריט לבוש אחד או שניים?"

קלרה הניחה את ידיה על ירכיה. "גרביים לא נחשבים."

הוא שאף אוויר מביין שיניו. "לרוע המזל, זה לא מצוין בביורר."

"גרם הוא פריט לבוש לא חיוני."

מבטו הפך ממזרי. "רק עד שמשחקים סטריפ פוקר."

"תודה שהבאת לי קפה." קלרה לקחה ממנו את הספל בעיקר כדי שיפסיק לדבר.

"בכיף. לא ידעתי איך את שותה... אבל גם ככה אין לנו חלב. או סוכר." הוא העווה פנים. "אבל תקשיבי, אקח אותך למכולת ברגע

שתסיימי...” עיניו סקרו את הבלגן שהיא עשתה בחדר. “...לעצב את המקום מחדש.”

קלרה, שהתעייפה מקשר העין שלה עם תפזורת השיער הזהוב שעל חזהו, הרימה את פריט הלבוש הראשון שמצאה – סוויטשירט ישן ענקי שהיה מוטל על גב הכיסא – והשליכה אותו בידה הפנויה לעבר שרירי החזה המפותחים שלו.

בזמן שהוא לבש אותו, היא ניגשה להביא את עותק הקווים המנחים שלו.

ברגע שנכנסה לחדר השינה הראשי, קלרה נאלצה להכריח את עצמה לא להסתכל על המיטה. המיטה של אוורט. הכרית מן הסתם עדיין הדיפה את הריח שלו. היא רחרחה בחטף את האוויר מהפתח. יאפ, כל החדר הריח כמו אוורט. ויניל של מאות תקליטים וסבון גברים אייריש ספרינג.

היא ניערה את ראשה וסקרה את החדר בחיפוש אחר דף שורות, ולבסוף איתרה את הטיוטה שלה על ארונית הלילה. ג'וש כבר הצליח לשפוך קפה על פינת המסמך. חבל שהיא לא חשבה לארוז את ציוד הלמינציה שלה.

עד שחזרה לחדרה, ג'וש כבר סיים להתלבש. השרוולים של הקפוצ'ון שלה מקולומביה הגיעו עד המרפקים שלו. היא סירבה להיות מוקסמת ממנו.

“חשבתי שהרשימה היא נקודת מוצא.” הוא הצביע על הדף שלה. “אנחנו צריכים להסכים יחד על העותק הסופי, לא?” המאבק עם הסוויטשירט החמיר את מצב שיערו הסתור ממילא.

במוחה ריחפה תמונה לא רצויה שלו, סבוך בסדינים חמימים מגופו. היא לגמה לגימה גדולה מהקפה, ובזכות הטעם המר נפטרה מהתמונה המטרידה. “אה, בטח.” היא הושיטה לו את הדף. למען האמת, היא הניחה שלא יהיה לו אכפת מספיך כדי להיאבק בה בנקודה כזו או אחרת.

ג'וש צנח על המיטה שלה ושלח יד אל קן שיערו הפרוע. הוא חילץ משקפי קריאה מאי שם במעמקי הרעמה והרכיב אותם.

"חלק מהדברים שרשמתי כאן מקובלים עליי."
 קלרה נשכה את פניה לחייה. ג'וש היה חבילה מפתה מאוד
 מלכתחילה, אבל החנונית הפנימית שבה התחילה להתנשף כשהוא
 הרכיב משקפי קריאה.

"חלוקה בתשלומי החשמל והמים. בסדר. טבלה של אחריות ניקיון
 שבועית. מאורגן מאוד. נצטרך לקנות חלק מהציוד שפירטת. אני לא
 חושב שיש לנו מבריק רהיטים אורגני." לשונו בצבצה מבין שיניו
 כשהוא המשיך לעיין בדף והנהן פה ושם. "אני רואה שהטלת עליי את
 תפקיד החלפת הנורות."

ג'וש העיף בה מבט כשהיא השתתה במבוכה ליד פתח החדר
 וסקר בקצרה את קומתה הנמוכה. "הגיוני."

הוא הפך את הרף. "שעות שקטות מחצות הלילה ועד חמש בבוקר.

בסדר. זה הגיוני... אבל פספסת כמה דברים."

קלרה שילבה ידיים. "כמו מה?"

"כמו סקס."

הדופק שלה פתח בדהרה. "למה אתה מתכוון?"

"טוב, מה קורה אם אנחנו... את יודעת." הוא ביצע תנועת פמפום

באגרופו.

קלרה בלעה את הגוש שבגרונה. "אתה מתכוון, כמו סקראנצ'י על

ידיית הדלת?"

גבותיו נשלחו אל קו שיערו. "מה זה לעזאזל סקראנצ'י?"

בתשובה היא הוציאה גומיית שיער מתיק האיפור שלה והעיפה

אותה לעברו כמו מקלע.

הוא תפס את הבד הרך לעומת חזהו ובחן באצבעותיו את עמידות

הגומייה.

קלרה הסיטה שוב את עיניה. אז יש לו ידיים נחמדות. איזה יופי.

"אף פעם לא צפית בקומדיית סקס משנות השמונים?"

"אה, הבנתי," אמר ג'וש. "חשבת שהם השתמשו בגרבי ברך."

"אולי בנים משתמשים בגרבי ברך. בוא נניח שכל פריט המקשט

את ידיית הדלת מסמן לא להפריע." לרוב היא הייתה מוחה נגד סימן

דלת חסר טעם שהולם סטודנטים במעונות, אבל היא שיערה שבגלל היעדר חיי המין שלה, היא לא תצטרך ליישם את הכלל הספציפי הזה.

"אוקיי. סבבה. אפילו שאני חייב להזהיר אותך, הקירות האלה דקים. כשעברתי לכאן ביום ראשון, שמעתי את אוורט ואת נערת החלומות התוססת והמתלהבת שהוא הביא איתו הביתה עושים את זה כאילו היה לי כרטיס למושב בשורה הראשונה."

קלרה התנשמה בחדות. כמובן, היא ידעה שאוורט לא התנזר בעשר השנים האחרונות, אבל לא הייתה לה סיבה לדמיין אותו עם נשים אחרות... ועוד במיטה שבה היא ישנה אתמול בלילה. מותר לה לשרוף את הסדינים אם היא תקנה חדשים במקומם?
"אוי. שיט, מצטער," אמר ג'וש.

היא כנראה עשתה פרצוף. קלרה מיהרה להשליט שוב סדר בתווי פניה.

"אם זה משפר את ההרגשה שלך, היא השמיעה קול צווחני ממש מעצבן כשהיא גמרה."

קלרה נאבקה בדחף להקיא. "בוא נמשיך הלאה."
ג'וש כיווץ עיניים אל התקרה. "המממ." הוא הקיש באצבעותיו.
"ממה את מפחדת?"
"סליחה?"

"כאילו, אם את מפחדת מנחשים או כלבים גדולים או כדורי צמר גפן, כדאי שאדע, כדי שאוכל להגן עלייך."
היא צמצמה את עיניה. "אתה קולט שאחד מהדברים האלה יוצא דופן?"

"מה עם עכברים, מקקים, אופוסומים?"
"כמה סוגי מזיקים אתה חושב שגרים כאן?"
ג'וש גלגל את כתפיו. "אני מנסה להכין את עצמי, בתור השותף שלך."

קלרה הבינה את נקודת המבט שלו. היא בהתה בשטיח. "אני מפחדת לנהוג."

"אבל... עברת ללוס אנג'לס?"

לחייה התלהטו. "כן. זה טיפשי מאוד. הרסתי לעצמי את החיים. ממה אתה מפחד?" מבטה הזועם, שהדף שאלות נוספות, כנראה היה משכנע.

ג'וש העווה את פניו. "מקטשופ."

"אתה לא אוהב קטשופ?"

"לא," הוא האריך את הצליל בהדגשה. "אני לא אוהב צנון.

מקטשופ אני מפחד."

"זה לא מצחיק. אני סיפרתי לך משהו אמיתי."

"אני לא צוחק! קטשופ מגעיל אותי כמו שלאנשים אחרים קורה עם ג'וקים. משהו בצמיגות." הוא כיסה את פיו בגב כף ידו. "איכס, ברצינות, אני לא מסוגל אפילו לדבר על זה. זה מעביר בי חלחלה." בתור הוכחה הוא הציג את אמתו סמורת השיער.

"בסדר, אבל אם מישהו היה מציב לך אתגר של אכילת קטשופ,

היית מסוגל לעשות את זה?"

"למה שמישהו יציב לי אתגר של אכילת קטשופ?" הוא התעקש

על הנקודה.

קלרה משכה בכתפיה. "כי אתה משחק אמת או חובה."

"שיחקת פעם אמת או חובה?"

"ברור." היא הטילה את שיערה מעבר לכתפה.

"כן... אבל אני בטוח שתמיד בחרת רק באמת."

"תדע לך שביצעתי הרבה חובות."

פיו של ג'וש התעקם הצידה. "אה כן? תני דוגמה אחת."

למרות לגימת קפה ממושכת שנועדה להרוויח זמן, שום דוגמה לא צצה בראשה. "טוב, אני לא מצליחה לשלוף משהו מהשרוול. עבר הרבה זמן."

"חבל." משהו בוהק ניצת בעיניו. "חובה זה כף."

"כף למי בדיוק?" למה הקול שלה נשמע מתנשף כל כך?

"לכולם?" משב של קסם התלווה לדבריו.

הוא דיבר כמו מישהו שאף פעם לא חווה לעג. "לא, זה כיף למי שקובע מה תהיה החובה ולחלק מהצופים. האדם שמבצע את החובה מרגיש השפלה במקרה הרע, ואי-נוחות במקרה הטוב."

"אז חובה נוגדת את הכללים, הא?"

"קווים מנחים", אמרה קלרה אוטומטית לפני שכחכה בגרונה. "אפשר לומר שעכשיו כן."

צלצול צורם נשמע מארונית הלילה שלה. קלרה הרימה את הטלפון שלה. זרא. היא החדירה עליזות מעושה לקולה. "היי, אימא..."

"כן, הכול בסדר..."

"ממ-המ. רק פורקת." היא העיפה מבט מעבר לכתפה וראתה את ג'וש מתבונן בה בעניין גלוי.

"אוורט?" קלרה העבירה את משקלה מרגל לרגל. "אממ, לא. הוא לא כאן כרגע. הוא יצא לקנות קפה."

היא הנמיכה את קולה. "בטח, אמסור לו ד"ש ממך." קלרה לא הרגישה שום מוכנות להודות בהשפלתה בפני אימה המושלמת.

"תקשיבי, אימא, אני חייבת לסגור. יש לי סיר על האש..."

"כן, אני מבשלת..."

"אה... מרק. והוא נשרף..."

"בסדר. גם אני אוהבת אותך. ביי."

ג'וש כיווץ את עיניו. "לא סיפרת לאימא שלך שאוורט התחפף." הוא יכול היה לכל הפחות להעמיד פנים שהוא לא צותת. "היא תדאג."

"הבנתי."

השתיקה ביניהם הייתה מלאת מבוכה.

"אז, מכולת?" גוש הצביע על הספל הזנוח שלה. "אני בשום אופן לא מסוגל לשתות קפה שחור."

"רגע. אתה הכנת קפה, גילית שאין חלב ודחפת לי את השאריות שלך?"

חיוך של אשמה עלה על פניו. "גבר לא יכול גם לעשות מחווה

נחמדה וגם לנהוג באחריות ולשנות ייעוד של משאבים? קדימה. אני
 אנהג."
 "בסדר." היא יצאה בעקבותיו אל המסדרון. "אבל אני קונה משהו
 כמו שלושה בקבוקים של קטשופ."

העיניים של קלרה נדרו מאחוריו החטובים של ג'וש אל הפריטים
 שנחו כרגע בעגלת הקניות שהוא התעקש לחלוק עימה.
 קורנפלקס עם תכולת סוכר גבוהה יותר מאשר בממתקים, בוריטוס
 קפואים בכמות שיכולה להאכיל משפחה בת חמש נפשות במשך
 שבוע, ושקית גדולה של צ'יטוס אקסטרה חריף. איך אדם יכול לאכול
 את כל זה ועדיין להיראות ככה? זה לא הסתדר לה.
 היא הזעיפה פנים אל גביע היוגורט נטול השומן הבודד
 שבעגלה, התרומה היחידה שלה עד כה. קלרה הרגישה טוב יותר
 כשנמנעה ממאכלים משופעים בסוכר או במלח, אבל כל העלים
 הירוקים שבעולם לא יגרמו לה להיראות כמו האימהות החתיכות
 המכורות לכושר במכולת הזאת בלוס אנג'לס. לא משנה מה
 היא אכלה, הציצים הגדולים שלה סירבו להתכווץ. לפחות הישבן
 שלה הדביק את הפער בחמש השנים האחרונות ויצר אשליה של
 איזון.

כשהרימה את מבטה, ג'וש כבר הצליח להוסיף לשלל שלו מאפה
 עם טעם מופרך המיועד לחימום בטוסטר. נראה שהוא ניווט בחנות על
 בסיס גחמות ספונטניות והתעלם לחלוטין מהסידור הפנימי המתוכנן
 בקפידה.

קלרה החנתה את העגלה לצידו. "אפשר לשאול אותך שאלה
 חצופה?"

הוא הנמיך את הוופל הקפוא שבידו. "רק אם גם אני אוכל להציג
 לך שאלה."

"אני מניחה שזה הוגן." למה היא נתנה לחייה לצאת משליטה

ככה? "איך אתה אוכל כל כך הרבה ג'אנק פוד ונשאר כזה... "מגדה, הציע מוחה הצעה שלא עזרה כלל. "רוה."

הוא משך בכתף אחת. "כי אני מזיין מלא?"

קלרה נתקפה שיעול מבהיל ונאלצה לפטור בנפנוף את המבטים המוראגים של כמה קונים אכפתיים. מגיע לה, אחרי השאלה שלה.

ג'וש לא נראה מודאג כשהוביל אותה אל מעבר הפירות והירקות והתכבד ללא אישור בטעימה מהענבים. "אוקיי. תורי. מה התוכנית שלך כאן?"

קלרה הרימה את האבטיח שבחרה. "חשבתי להכין סלט קיצי."

"לא. לא מה התוכנית שלך עם הפירות והירקות. מה התוכנית שלך בלוס אנג'לס?"

היא סידרה את שמלתה הקיציית כדי להימנע מלפגוש בעיניו. "אפשר לומר שהתוכנית שלי התפוצצה לי בפנים."

זה רק עניין של זמן עד שאימה תגלה שאוורט הסתלק ותציע בנימוס שקלרה תחזור לחוף מולדתה. "נראה לי שאנסה להוריד פרופיל לכמה שבועות. אלקק את הפצעים שלי. אם המזל ישחק לי, כל הרכלנים לא יגלו איזו השפלה ספגתי, ואני אוכל לחזור לניו יורק ולספק תירוצים."

היא נרעדה. אם מישהו בעיר שלה יבין שאוורט בלוס לא טרח להישאר בסביבה אפילו כדי לנפנף אותה כמו שצריך, היא תצטרך לעבור לגואם כדי לברוח מהגיחוכים המרוצים.

"חכי רגע." ג'וש עצר את התקדמותו והיא נאלצה לבלום את העגלה כדי לא להתנגש בעקביו. "את לא יכולה פשוט לחזור. אולי אוורט הביא אותך לכאן, אבל אם החיים הקודמים שלך היו טובים, לא היית ממהרת לעזוב אותם בהזדמנות הראשונה."

הוא הכניס בקבוק גדול של בירה שחורה בזווית נטויה. המשקה בטח ישפריץ לכל עבר כשהוא יפתח את הבקבוק.

"אני לא מאמין אפילו לרגע שלא נערכת לאפשרויות אחרות."

הניסיונות שלו לנתח אותה יום אחרי שפגש אותה לא מצאו חן

בעיני קלרה, אבל היא לא יכלה להכחיש לגמרי את טענתו. "אני לא חושבת שתוכנית הגיבוי שלי רוצה לשמוע ממני."

זה נחשב, אם תוכנית הגיבוי היא בן אדם? בן אדם שיש לו זכות מלאה לטרוק את הדלת בפניו של כל בן למשפחת ויטון שיגיע לביקור. אחרי ככלות הכול, יש פציעות שלא מחלימות, וקלרה חשדה שהפציעה הזאת לא החלימה, אפילו אחרי עשר שנים.

היא ניסתה לתת לשיחה לדעוך, אבל ג'וש נופף מולה בחבילת בייגל. לפיתתה התהדקה על ידית העגלה. הבחור הזה כבר ידע עליה מספיק כדי להפליל אותה.

"דודה שלי ג'יל עברה לכאן לפני עשר שנים. ממה שהצלחתי לגלות באינטרנט, היא פתחה משרד יחסי ציבור במאליבו. לא ראיתי אותה או דיברתי איתה מאז התיכון." קלרה עטפה בשקדנות את חזה העוף נטול העור שלה בשקית כפולה.

"לא חייבים לשמור על קשר עם קרובי משפחה. הדיי-אן-איי המשותף משמש כמו כרטיס יציאה מהכלא. אין סיכוי שעשית משהו נורא כל כך עד שהיא לא תרצה לראות אותך."

"אני לא בטוחה בזה." קלרה, שדאגה לכריאותו של ג'וש בניגוד לרצונה, ניסתה ללא הרף להגניב את הג'אנק פוד בחזרה אל המדף כשהוא לא הסתכל. המטבוליזם שלו אולי פעל בניגוד למדע, אבל אם לשפוט לפי חלק מרשימות הרכיבים, הוא צרך סירופ תירס בכמות שעלתה בהרבה על ההמלצה של מנהל התרופות והמזון. כשחלפו ליד מעמד בקצה המעבר, היא מיקמה בחשאי את שקית הצ'יטוס שלו מאחורי אריזה כפולה של מגבות נייר.

"ג'יל עברה לכאן כי המשפחה שלי התכחשה לה."

ג'וש לקח כרטיס ממתקן הכרטיסים מול הקצבייה. "אנשים עדיין מתכחשים זה לזה בימינו? חשבתי שהדבר הזה תקף רק לגבי שושלות עתיקות."

קלרה בחנה את ההודו המוצע במערנייה. "הוויטונים לא אוהבים סקנדלים שהם לא יכולים לטשטש בעזרת כסף או השפעה, הסקנדל של דודה ג'יל הרעיד את המשפחה כמו הסקנדל של גרסת גריניץ'."

אחרי שלקחו בשר לארוחת הצוהריים, הם עצרו במעבר של חומרי הניקוי כדי למצוא את הציוד הדרוש למטלות שקלרה פירטה בקווים המנחים. "אז מה עשתה האישה הזאת שהיה כל כך נורא? מכרה ירושה משפחתית? אוה, אני יודע." עיניו ריצדו. "היא לבשה לבן אחרי חג יום העבודה."

קלרה בחנה סוגים שונים של חומרי הברקה לרהיטים. לא היה לו מושג מה היה היקף הסקנדל המדובר. "אתה צוחק, אבל כבר קרה שהוויטונים תרמו ספריות ואגפים בבתי חולים כדי לפצות על הנזק שנגרם מהקושי שלהם לשלוט בדחפים שלהם."

"אז היא... הרגה מישהו?"

"מה? לא. היא עשתה משהו טיפשי, לא לא-חוקי. בגיל תשע-עשרה ג'יל שכבה עם סגן ראש העיר של גריניץ'."

ג'וש לקח את שני הבקבוקים שהיא התלבטה ביניהם והשליך אותם לעגלה. "תני לי לנחש. סגן ראש העיר היה נשוי?"

"איך ידעת?" קלרה חזרה לעמדתה מאחורי העגלה. "הסיפור קרוב לוודאי היה נשכח בסוף, אבל כשהוא הכחיש את הרומן, היא כבלה את עצמה לפסל במרכז העיר והקריאה ברמקול כמה מכתבי אהבה שהוא כתב לה." היא בחרה בתכשיר ניקוי רב-תכליתי ובכמה מבשמי אוויר. "הם היו מאוד-מאוד בוטים."

ג'וש רץ קלות לצד העגלה. "היא כבר מוצאת חן בעיניי." הפרטים הבזיקו בזיכרונה בבירור. הסקנדל הראשון של משפחת ויטון שהשפיע עליה ישירות. "משרד ראש העיר הזעיק את מכבי האש כדי לשחרר אותה, ועד אז הסיפור כבר התפרסם בחדשות המקומיות." למחרת כל הכיתה שלה כבר שמעה על זה.

כותרת נוספת שחרכה את העץ המשפחתי שלה. ועכשיו, כמו ג'יל, קלרה לקחה סיכון, טיפסה על עץ גבוה מדי למען האהבה וצנחה עם הפנים ארצה אל האדמה.

"דודה שלך נשמעת כמו חיה רעה." ג'וש נעמד בתור הארוך לקופה.

"לרוע המזל, סבא שלי לא הסכים איתך." קלרה בלעה את הטעם

המר שבפיה. "הוא איבד את עבודתו בגלל התקרית. מן הסתם הייתי צריכה לציין שסבא שלי היה ראש העיר באותו הזמן?"

הדהים אותה שאדם שתמיד הרעיף עליה חיבה התנכר לכתו עצמו ובשרו. "ג'יל עברה ללוס אנג'לס זמן קצר לאחר מכן. ההורים שלי לא שרפו את כל התמונות שלה או משהו כזה, אבל אנחנו לא מדברים עליה. כאילו היא בכלל לא קיימת."

ליבה של קלרה נצבט מהמחשבה שסבתה והוריה עמדו בחיבוק ידיים והניחו לחלל עצום להיפער במרכז המשפחה, כך שג'יל הרגישה מבודדת מספיק כדי לברוח. קלרה נרעדה מהמחשבה על בדידת בתוספת מבוכה. היא התאמצה כל חייה להימנע מהגורל של ג'יל. החל בתעודות המושלמות וכלה בהקפדה שלה לחזור הביתה בזמן, על הנייר קלרה הייתה חסינה. היא נשארה קרובה לבית בקולג' ואחר כך באוניברסיטה, ותמיד הייתה בכוננות של כיבוי שריפות או שיכון כעסים.

אך למרות כל מאמצייה לעמוד בציפיות של משפחתה, נראה שהכישלון היה בלתי נמנע תחת מעמסת האחריות שלה להגן על השם ויטון ולייצג אותו נאמנה.

"את צריכה ליצור איתה קשר," אמר ג'וש כשהם הגיעו לקופה. קלרה נשכה את לשונה כשג'וש הוציא את המצרכים מהעגלה ללא סדר, בלי שום התייחסות לעקרונות מהותיים כמו קיבוץ של פריטים מתכלים יחד כדי לאפשר פריקה יעילה. "אני בטוחה שהיא עסוקה." "בחייך," הוא אמר. "איזה נזק תגרום שיחת טלפון אחת?"

פירק עליו

למחרת הייתה קלרה משוכנעת ששיחת הטלפון שלה למשרד של ג'יל תיגמר באסון. ג'וש לא ידע, לא יכול היה לדעת, כמה עמוקים היו הפצעים במשפחתה. הסקנדלים של משפחת ויטון הרסו חיים, החריבו נישואים, פירקו עסקים. מה אם קלרה תשיג את ג'יל ותגלה שדודתה התפוגגה לצל של מי שהייתה פעם?

אך התברר שלשם שינוי כל דאגותיה היו לשווא. אחרי חילופי דברים קצרים אך מביכים, ג'יל הציעה שהן ייפגשו לארוחת צוהריים במסעדה קרובה למשרד שלה. כשהיא לבושה בחצאית שלרוב שמרה לראיונות עבודה, קלרה הזמינה מכונית ויצאה למאליבו.

היא הגיעה למסעדה עליזה עם מרפסת שטופת שמש ושני דפי תפריט מלאים המוקדשים לטוסט אבוקדו מסוגים שונים.

אחרי חיבוק מביך של חוסר תיאום בין תנועותיהן, ג'יל התרווחה בכיסאה. "אני ממש שמחה שהתקשרת, קלרה. איזו הפתעה נחמדה. אני לא מאמינה כמה גדלת."

"תודה." לפני שג'יל עזבה, קלרה תמיד העריצה אותה על קור הרוח נטול המאמץ שהקרינה, ובלט בין אנשי הקאנטרי קלאב בגריניץ'. "אני מצטערת שלא התקשרתי מוקדם יותר. או... בכלל, בעצם."

המילה דודה נתקעה על לשונה. במשך עשר שנים שמעה קלרה איך מתארים את האישה שמולה כ'כתם על המורשת המשפחתית'.

ג'יל בהחלט חוותה על בשרה את ההשלכות של סיכול הציפיות המשפחתיות.

"זה בסדר." ג'יל ביטלה את התנצלותה בהינף יד. "אני לא מאשימה אותך." קולה הזכיר לקלרה דבש בשילוב עם ויסקי. כאילו מישהו חימם את מיתרי הקול שלה וריכך את הקצוות.

כשהאישה הבוגרת יותר נייערה את שיערה הכהה הארוך, קלרה הבחינה בדמיון ביניהן. היא תמיד ידעה שהיא לא דומה לאימה. אצל לילי ויטון כל דבר היה מסודר וקומפקטי, החל בקארה המטופח שלה, וכלה במכנסיים המחויטים לעילא שלה. אם לילי הייתה סרגל ישר, ג'יל וקלרה היו סרגלי שבלונות.

"את לא כועסת?" קלרה נשכה את שפתה התחתונה.

הצחוק גווע בעיניה של ג'יל והיא הביטה ארוכות בתפריט. "אולי שמרתי כמה מילים נבחרות לאבא שלי, אבל הזמן והמרחק מספקים הרבה פרספקטיבה. בכל מקרה אני שמחה מאוד לראות אותך. השיער שלך קצר יותר מאשר בתמונות שאימא שלך שלחה לי מטקס הסיום שלך."

תה קר ניתו על המפה כשקלרה עצרה את כוסה בדרכה אל פיה. "אימא שלי שלחה לך תמונות?" למיטב ידיעתה, אימה מעולם לא סתתה מהתלם. יצירת קשר עם ג'יל, פרסונה-נון-גרטה, בהחלט נחשבה לפזיזות חיובית.

"כן, אחת לכמה חודשים, כבר שנים. לילי שולחת אותן במייל אחרי רוב האירועים המשמעותיים." האור חזר אל עיניה של ג'יל. "היא גאה בכך מאוד."

אשמה טיפסה בגרונה של קלרה. "הייתי אמורה להיות פרס הניחומים שלה, אבל נטשתי את התפקיד." משאירה בעקבותיה חור פעור.

"מוכר לי." ג'יל חייכה בצער. "משום מה, במשפחה שלנו סולחים לגברים הרבה יותר מאשר לנשים. אימא שלך התמודדה עם המון סערות של אבא שלי ואחי, ועכשיו אוליבר. זה בטח לא קל."

לילי לא הכירה את ההגדרה של קל. בגיל שש, קלרה דשדשה

לקומה התחתונה בכותונת הלילה שלה ומצאה את אימה יושבת ליד השולחן במטבח ומתייפחת לתוך כף ידה, כשהחדשות על סקנדל נוסף של משפחת ויטון התפרסמו. היא טיפסה על ברכי אימה והבטיחה להיות אחרת. נשבעה לעולם לא לספק לאימה סיבה לדאגה – לעולם לא לגרום לאימה כאב לב – ועד לפני כמה ימים היא מילאה את שבועתה נאמנה.

ג'יל הניחה יד על ידה של קלרה. "את בסדר?"
קלרה הנהנה ושטפה את הגוש שבגרונה ביתרת התה הקר שלה.

"את מתגעגעת? לגריניץ', אני מתכוונת?"
מאצבעותיה של ג'יל התפזרו פתיתי פחמימות כשהיא פוררה לחתיכות את הגריסיני שלה. "בטח, לפעמים. אני לעולם לא אתרגל למזג אוויר חמים בחג המולד. אבל אני מודה על ההתחלה החדשה שקיבלתי כאן. עשיתי המון טעויות, אבל לפחות הן שלי. יש גאווה משונה בלקיחת אחריות מלאה על השלכות המעשים שלך, לא משנה איך הם יתפתחו." ג'יל ניגבה את עדשות משקפי השמש שלה במפית הבר שלה והמשיכה. "אבל מספיק לדבר עליו. מה מביא אותך ללוס אנג'לס?"

איפה להתחיל? רוב הנימוקים למעבר של קלרה היו משפילים. היא התאמצה למצוא את הנימוק שיגרום לה להיראות הכי פחות אידיוטית. עברתי לכאן כי אני מתקרבת לגיל שלושים וכל חיי הסתגרתי בעולם האקדמיה והתחמקתי מהעולם האמיתי. כי רדפתי אחרי מישהו שהיה לי קראש חד-צדדי עליו במשך ארבע-עשרה שנה. כי כבר לא יכולתי לעמוד בנטל הציפיות המשפחתיות.

היא החליטה על גרסה מקוצרת לסיפור עם אוורט. בטנה עדיין כאבה מהנטישה הפתאומית שלו, אבל לפחות הגרסה הזאת של הסיפור חשפה רק חולשה אחת שלה במקום מאגר שלם.

השיתוף באפיוזודה המביכה, אפילו בחלק ממנה, שיכך עוד קצת את כאב הדחייה.

בתום דבריה, ג'יל השעינה את מרפקה על השולחן והניחה את סנטרה בכף ידה. "אוקיי, אחרי כל זה, אני חייבת לשאול, מה מיוחד כל כך באוורט בלוס?"

השאלה הזאת ליותרה את קלרה מגיל הנעורים ועד הבגרות. "עם אורט אני מרגישה מוגנת. לגדול איתו היה כמו להתבשל בסיר לובסטרים. הפכנו לחברים כשהמים היו עדיין קרים, ועד שהם התחילו לרתוח, עד שהוא הפך לחתיך הורס כזה, כבר הרגשתי איתו בנוח ולא נלחצתי כמו שבדרך כלל קורה לי עם גברים מושכים מאוד." "בין אם הרתיחה איטית ובין אם מהירה, זה עדיין נשמע מכאיב," אמרה ג'יל.

שום טיעון נגדי לא עלה בראשה. "אנחנו יודעים הכול זה על זו. המשפחות שלנו חברות. זה תמיד היה פשוט. ואני יודעת שאם הייתי מצליחה לגרום לו לראות את זה, לראות אותי בתור מישהי חוץ מהשכנה החנונית עם השיניים הבולטות, היינו מושלמים יחד. חוץ מזה, בחיים לא עשיתי משהו אנוכי או אימפולסיבי. בסך הכול רציתי לחוות קצת הרפתקאות, אבל במקום זה מצאתי את עצמי עם התחלה כוזבת."

צלצול נשמע מהכיס שלה וזיכה את השולחן שלהן במבטים עוינים מכמה סועדים אחרים. "סליחה." היא פתחה את נעילת המסך בטלפון שלה. "נו, באמת." "מה קרה?"

"כלום. מצטערת. זה השותף החדש שלי לדירה. נתתי לו את המספר שלי למקרה חירום, ועכשיו הוא לא מפסיק לשלוח לי צילומי סלפי." ההודעה אמרה, הצילו! אנחנו זקוקים נואשות לנייר טואלט!!! וכללה תמונה של ג'וש כשפיו פעור בצרחת סבל אילמת. ג'יל הורידה את התפריט שלה. "אוו, אני רוצה לראות את איש המסתורין הזה."

קלרה הושיטה לה את הטלפון מעל השולחן ושמחה שלפחות בתמונה הזאת ג'וש לבוש.

"חכי רגע." דורתה קירבה את הטלפון אל פניה. "קלרה – עיניי נקרעו לרווחה –" זה ג'וש דרלינג.

אחרי שקלרה לקחה חזרה את הטלפון, היא שברה את הראש בניסיון להיזכר בשם הזה. היא לא זכרה שג'וש ציין את שם המשפחה

שלו. אבל דרלינג? נו באמת. "לא יכול להיות שזה השם האמיתי שלו."

הבעת פניה של ג'יל תופיע בסרט הפספוסים על חייה של קלרה. "זה לא השם האמיתי שלו..." היא השתתקה ברוב משמעות כשהמלצר הגיע לקחת את ההזמנות שלהן. רק אחרי שהן החליטו לחלוק פיצה מרגריטה והוא חזר למטבח בריצה קלה, ג'יל המשיכה בחשיפה שלה. "זה שם הפורנו שלו."

קלרה השתוחחה בכיסאה והגניבה מבט אל השולחנות הסובבים. למרבה המזל, אף אחד לא גילה מספיק עניין בשיחה שלהן כדי לצותת. "בבקשה תגידי לי שזה לא אומר את מה שאני חושבת שזה אומר." ג'יל רכנה קדימה. "אף פעם לא שמעת על ג'וש דרלינג? אני מופתעת. חשבתי שאת מתאימה בדיוק לדמוגרפיה שלו. קוסמופוליטן תיאר אותו כ'מגנט לנשים מילניאליות'." המילים שלה נתקלו זו בזו מרוב החיפזון שלה לפלוט אותן. "הוא נראה כמו נער חתיך משנות התשעים. כמו זאק מוריס מהצלצול הגואל, רק בלי האיטיות המחורבנת."

קלרה עצמה עיניים, נשמה נשימה ארוכה ושחררה אותה מפיה באיטיות רבה. כל החיים היא העדיפה ביטחון על פני התרגשות. היא לא צרכה סמים. היא כמעט לא שתתה כי ידעה שהיא משתכרת ברגע. היה לה זוג אחד בלבד של תחתונים סקסיים, והיא אף פעם לא לבשה אותם כי הם נכנסו לה בין פלחי הישבן והציקו.

איך לעזאזל היא עברה בטעות לגור עם כוכב פורנו? ולא סתם כוכב פורנו עלום, אלא אחד שמקובל דיו בזרם המרכזי כדי לזכות בכתבת דיוקן במגזין שהיא דפדפה בו בקביעות בחדר הקבלה במרפאה של רופא העור שלה.

"אני לא צופה בפורנו," אמרה קלרה כמעט בלי לפתוח את פיה. לא הייתה לה בעיה עם אנשים שטיפלו בעניינים בעצמם, אבל בכל פעם שקלרה צפתה בפורנו, בדרך כלל לבקשתו של בקרוב-חבר-לשעבר, הנשים קיבלו יחס מבזה. זה בהחלט לא היה סקסי בעיניה לראות נשים על הברכיים כשזרע נוטף מהפנים שלהן.

המחשבה שג'וש המטופש, המבולגן, סתור השיער השתתף בסרטי וידיאו כאלה לא הייתה הגיונית בעיניה. איך אותו בחור שהביא לה קפה יכול היה להגיד לאיזו בחורה "תכניסי את כולו, כלבה"? בטנה התהפכה והיא הדפה מעליה את סלסילת הגריסיני.

"לא מפתיע אותי שאת לא מתעניינת בפורנו, אבל השמועה בעיר אומרת שג'וש דרלינג הוא כישרון אמיתי," אמרה ג'יל.

קלרה הקיפה את בטנה בידיה ופיללה לכדור נגד צרבת. "אם זאת בדיחה, היא לא מצחיקה."

אסור שמישהו יגלה. החבר'ה מהתיכון ישמחו לשמוע שקלרה ויטון 'החסודה' חולקת מקלחת עם גבר שהפין שלו מפורסם יותר מהפנים שלו. שלא לדבר על התגובה של אימה. היא חנקה את מפית הפשתן שלה.

ג'יל חייכה בחוסר אונים. "נראה שבסופו של דבר אולי תזכי לחוות איזו הרפתקה."

פיק רביעי

רוב האנשים היו מתעצבנים שהאקסית שלהם מחטטת להם בטלפון, אבל כשג'וש ירד מהסט ומצא את נעמי מחזיקה את הטלפון הנייד שלו בין האגודל לאצבע המורה שלה, הוא פשוט לקח ממנה את המכשיר בלי לטרוח לזעוק שמדובר בהפרה בוטה של פרטיות. ההגדרה שלהם לגבולות תמיד הייתה מעורפלת.

"קלרה אומרת שהיא יכולה לקנות נייר טואלט בדרך הביתה."
נעמי סרקה בעיניה את גופו ברכושנות כמעט בלתי מוסווית.
ג'וש הניח לה להסתכל. לטובת הקריירה שלו, יהיה עליו לחזור אליה בסופו של דבר, אז למי אכפת אם היא אף פעם לא באמת הפסיקה להתערב בעניינים שלו? מערכת היחסים שלהם הייתה בלתי נמנעת כמו ההזדקנות.

"מה את עושה כאן? אין לך צילומים היום." הוא בדק את לוח הזמנים. מהרגע שהתפרסמה הידיעה על הפרידה שלהם, מפיקים היססו ללהק את שניהם יחד.

"הייתי באזור. חשבתי להביא לך את מכתבי המעריצים שלך."
היא טלטלה מולו שקית זבל גדולה.

"אה. טוב. תודה. איכנס למחשב ואדאג לשנות את הכתובת שלי."
אוויר קריר צינן את הזיעה שהתייבשה על עורו והזכיר לו שהוא עירום. הוא לקח שתי מגבות מעוזר הפקה, כרך אחת סביב מותניו ואת האחרת על כתפיו וניגש אל המקלחת.

נעמי הרביקה את הקצב שלו. השמלה הצמודה שלבשה הבליטה את הטיפוף היהיר הטבעי שלה. "לא תיארתי לעצמי שתמצא מישהי חדשה כל כך מהר."

ג'וש התעלם ממנה, פתח את המים במקלחת לחום מרבי וחיכה שיתחממו. במחסנים הישנים האלה הצנרת תמיד הייתה מחורבנת. "שרשור ההודעות שלכם נשמע ממש ביתי." נעמי התיישבה על שידת האמבטיה הזעירה ונדנדה את רגליה הארוכות.

אם הכימיה שלהם על המסך לא הייתה נמכרת טוב כל כך, הוא היה שוקל ברצינות להגיד לסוכן שלו, בני, להכניס לחוזה הבא שלו סעיף החרגה לגבי נעמי גרנט. העקשנות שלה הפכה אותה לאשת עסקים מצוינת, אבל גם לקוץ ענקי בתחת.

"אל תגידי לי שאת מקנאה." הוא לא קנה את זה לרגע. היחסים שלהם, גם הרומנטיים וגם המקצועיים, התבססו על שני עקרונות: תמיד להשתמש בקונדום, ולהתעסק רק בעניינים שלך. הם לא מסוג האנשים שמאמינים בתרמית ה'אהבה לנצח'.

הוא ונעמי הבינו זה את זה. הם הרחיבו יחסים עסקיים מוצלחים לשותפות שנמשכה כמעט שנתיים והתבססה על כבוד הדדי ועל איך-ספור אורגזמות. לרוב הוא הסתפק בזה. במקרים הנדירים שהבדידות הציקה לו, טוב, הוא תמיד יכול היה להדליק את הטלוויזיה, לצפות במג ריאן ולהתאהב באמצעותה.

"אני די בטוחה שהייתי יכולה לזכות בכך חזרה אם הייתי רוצה."

היא התעסקה בשיערה הצבוע אדום.

ג'וש גלגל עיניים. "תודה, סטו." הוא השתמש בשם החיבה שהיא טענה שהיא שונאת, קיצור של שמה האמיתי, האנה סטורם. היא אסרה לקרוא לה על הסט בשם אחר מלבד שם הבמה שלה, אבל הוא שכח תכופות כשהיו לבד. כמו כל כך הרבה דברים אצלה, היא אף פעם לא סיפרה מדוע היא שונאת את שמה. אפילו שהתחילו לראשונה לעבוד יחד כצמד לפני כמעט שנתיים, הוא יכול לספור על יד אחת את מספר הדברים שידע על ילדותה.

"אני יכול להבטיח לך שהשותפות עם קלרה אפלטוניית. הייתי

מוכרח למצוא לי מקום מגורים כשסילקת אותי בבעיטה. "ג'וש הכניס את ידו לזרם המים במקלחת כדי לבדוק שוב את הטמפרטורה ומשך אותה בחזרה כשהזרם הקפוא ניתך על ידו.

"אויש, תעשה לי טובה. אפשר לומר שברחת מהבית שלי." היא תופפה באצבע על שפתייה. "קלרה האפלטונית." נעמי האריכה את ההברות וטעמה את השם על לשונה. "מה הבעיה שלה?"
 "היא איזו נסיכה טחונה מהחוף המזרחי."

נעמי חייכה כמו חתול שמוכן לטרוף עכבר חסר מזל.
 הוא ניסה להקדיר פנים בהסתייגות ונכשל. אחרי ככלות הכול, הם ניחנו באותו חוש הומור.

"אל תחשבי על זה אפילו." ג'וש כיוון אצבע באזהרה כשאמר לנעמי את מה שאמר לעצמו מהרגע שקלרה הופיעה בסלון שלו יומיים קודם לכן. האקסית שלו הייתה דו־מינית ואהבה חידושים בחדר השינה כמעט כמוהו. "אף פעם לא פגשתי מישהי לחוצה כל כך. את צריכה לראות את הבחורה. ספק אם היא נישקה פעם בחור בלי לדעת את שמו המלא." הוא לא ציין שהאתגר שקלרה היוותה דהר ישירות אל הזין שלו.

"נשמע כמו התחלה של סרט פורנו." נעמי קטפה עט דמיוני מהאוויר והעמידה פנים שהיא כותבת. "נערה מתוקה ותמימה מעיירה קטנה עוברת לעיר הגדולה והרעה ומגלה זין גדול ורע."

ג'וש נד בראשו וחיך למרות הבוטות שלה. המחשבה לחלל את תומתה של השותפה החדשה שלו הייתה בהחלט מפתה, אבל אפילו הוא ידע איך הסיפור הזה ייגמר.

הוא כבר הרגיש יותר בנוח בחדר שלו בבית של אוורט מכפי שהרגיש אי פעם בביתה של נעמי. כל הטפטים משנות השבעים הזכירו לו את הדירה של סבא וסבתא שלו. חוץ מזה, משהו בקלרה הזכיר לו עופר צעיר הפוסע בצעדים כושלים על רגליים חדשות.

"היא אדם טוב. רואים עליה." הוא כבר עשה עם עצמו הסכם לשמור מרחק.

"גם אתה," אמרה נעמי בקול חד מספיק כדי שהוא ידע שהצליח

לעצבן אותה. "ורק עכשיו פגשת אותה. בסוף עוד תגלה שהיא יותר מושחתת משיננו."

"בלתי אפשרי." ג'וש הוציא במשיכה את חוברת הקומיקס שלו מתחת לישבן שלה והצליף בה קלות באמצעותו. "חוץ מזה, אני לא חייב לזיין כל אישה יפה שאני פוגש."
נעמי נחרה בלגלוג.

"טוב, לכל כלל יש יוצא מן הכלל."

"אז היא יפה, הא? "נעמי שחררה את רגליה השלובות וחזרה לשלב אותן לצד השני.

"את מוכנה להפסיק להעמיד פנים שאת מודאגת? אני אומר לך, היא הסמיקה, ממש הסמיקה, כשהתברר לה שהיא תצטרך לחלוק איתי חדר רחצה. את יכולה לתאר לעצמך איזה צבע יהיה לה אם היא תדע על כל המקומות שהזיין שלי היה בהם?"

נעמי השפילה מבט אל מפשעתה והתנשפה באימה מעושה. "מה היא תעשה כשהיא תגלה?"

"היא לא תגלה. תסמכי עליי. אין סיכוי שהבחורה הזאת צופה בפורנו."

"לא שמעת? אנחנו מיינסטרים עכשיו. אל, קוסמופוליטן, באזפיד. כל העולם ואשתו מדברים על הווידיאו האחרון שלנו. אפילו בחורה נחמדה יודעת איך להשתמש באינטרנט, ג'וש."

"ואם כבר מדברים על הווידיאו ההוא, "אמר ג'וש. "יש לי פגישה עם בני הלילה. הוא רוצה לדון בחוזה שלי. אני מקווה שהוא השיג לי הארכת חוזה לחתימה."

נעמי עיקמה את אפה לשמע אזכור הסוכן שלו. הוא היה מוכן להודות שבני התאים לפרופיל של ממזר חנפן, אבל הוא אסף את ג'וש כמו חתול תועה כשהוא נשר מהקולג', הסתובב ללא מטרה וחי על טאקו בדולר ועל סוכריות מנטה לריענון הנשימה.

"אל תסתכלי עליי ככה. שנתיים הייתי כבול לחוזה מחורבן. נמאס לי שאומרים לי מה לעשות. אני רוצה לעבוד עם אולפנים אחרים. אני רוצה להרוויח כסף מהסרטים שלי. סיקור תקשורתי נרחב פירושו כסף

גדול, נכון? אנחנו חייבים לנצל את חמש־עשרה דקות התהילה שלנו. זה עכשיו או לעולם לא."

לא משנה מה קרה בחייהם האישיים, ההצלחה המקצועית שלהם הייתה כה משולבת יחד עד שלפעמים הוא לא ידע איפה הקריירה של נעמי גרנט הסתיימה והקריירה של ג'וש דרלינג התחילה. אם היא לא מוכנה לנצל את ההזדמנות שלהם להיות כוכבים אמיתיים, הוא יצטרך לאחוז בידה ולגרור אותה איתו.

השכל של האישה הזאת היה גדול פי עשרה מכפי שמישהו בעסק הזה זקף לזכותה, וכך בדיוק היא רצתה שיהיה. היא סחרה בסודות כמו כסף, וכך היא סובבה חצי מהתעשייה על האצבע הקטנה שלה. העסק כולו יעבור טלטלה אם יתחשק לה פעם לעשות בלגן.

כשנעמי קפצה מהשידה וניגשה אל הדלת, היא חזרה לעטות את המסכה המקצועית שלה. "בהצלחה", אמרה לו כשחלפה על פניו בגל של בושם מתובל. "בני זול ורוחה כמעט באותה מידה. ביום מן הימים האמון שאתה נותן בו ידפוק אותך, ולא כמו שאתה אוהב."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן